

[Hartvig Frisch.]

Klassers Særinteresser. Det er den siddende Regerings Styrke, at den helt igennem repræsenterer Fremskridtslinien og Fremskridtsviljen i det danske Folk. Vi behøver i dette Land ikke at tage ved Lære af moderne Paroler om Folkefront. Lige siden Krigens Dage har vi kendt denne Folkefront i Danmark, hvilende paa Arbejdernes, Husmændenes og den frisindede Bybefolkningssammenhold, og det var en Bølge af denne Fremskridtsvilje, som bar Regeringen til Sejren den 22. Oktober. I Modsætning hertil har det været de to Oppositionspartiets Svaghed, at de har set en Opgave i at repræsentere visse besiddende Grupper og Klassers Særinteresser paa Helhedens Bekostning. Derved er deres Politik blevet Bagstræbets Politik, og gennem deres Fler-tal i Landstinget er de blevet bundet til at varetage visse Særinteresser, hvad enten det er Godsejerne eller Grundejerne eller Husejerne eller Arbejdsgiverne eller Skatteborgerne eller Obligationsejerne eller Aktionærerne, som bankede paa Døren hos de to Partier.

I alle Udvalg her i Rigsdagen møder vi disse Repræsentanter for de besiddende med de Konservative eller Venstre under Armen: Godsejerne, der forlanger Kornlovens Satser sat i Vejret, Grundejerne, der vil afkaste de forhadte faste Ejendomsskatter, Husejerne, som vil forhindre en retfærdig Boliglovgivning, Arbejdsgiverne, som vil ødelægge Forligsinstitutionens Autoritet, Obligationsejerne, der modsætter sig Rentenedsættelse og Konvertering, og Aktionærerne, der vil afværge Merindkomstskatten. Og hvor snævre eller hvor egoistiske deres Formaal end er, de banker aldrig forgæves paa hos Landstingsflertalspartierne. Denne Afhængighed af Særinteresserne lader sig ikke camouflere af Valgmanifeste, selv om de strømmer over enten af liberale Frihedsfraser eller af nationale Raab om Folkefællesskab. Gerningerne dømmer Partierne, og Valget den 22. Oktober var en saadan Domfældelse. Straks efter Valget var der Tegn, der tydede paa, at man inden for Oppositionens Rækker havde faaet Blik for det farlige i at benytte Landstingsflertallet mod Folkeviljen. Medens det ærede Medlem Hr. Krag tog det Standpunkt til Valget at skælde Vælgerne ud for at være købt, saa udtalte det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sig betydeligt forstandigere. Han anerkendte, at et saadant Valg maatte have politiske Følger, og han tog Konsekvensen af det ved Behandlingen af Valutaloven; det var et Standpunkt, der

tydede paa moden politisk Dømmekraft, og ikke mindst i Betragtning af det kommende Landstingsvalg, thi her gælder vel det gamle Ord, at Krukken gaar saa længe til Vands, at den kommer hankeløs hjem — og der er ikke ret meget Hank tilbage paa Krukken —, men det var tillige en Politik af de Konservative, som tydede paa, at dette Parti efter Valget vilde samle sig om de Tendenser i Partiet, som ser Idealet i engelsk Torypolitik, en statsbetonet Konservatisme paa Demokratiets Grund i Modsætning til alt det moderne, skal jeg sige Nürnbergerkram, som er kommet ind i Partiet.

Hvis det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde fortsat denne Linie, saa vilde den politiske Situation have været anderledes nu i mange Henseender. Men han gjorde Regning uden Venstre. Dette haardt ramte Parti lignede efter Valget en Bokser, som er slaaet ud og hænger i Rebene, og Det frie Folkepartis Optræden i Ringen havde fuldkommen lammet dets Modstandskraft. I den Tilstand var Partiet Venstre i Virkeligheden i Opløsning, ikke beslutningsdygtigt. Der var Mænd inden for Venstre, som erkendte Situationen, som den faktisk var; jeg tænker her paa det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det ærede Medlem udtalte:

„Det sidst afholdte Folketingsvalg viste, hvilken Krisepolitik det store Flertal af Landets Vælgere ønskede ført, og det er min Opfattelse, at det vilde være mest i Overensstemmelse med Folkestyrets Idé, om Landstinget tog dette til Efterretning.“

Og han fortsætter lidt længere nede i sin Tale:

„Valgets Konsekvens nu er, at Ministeriet faar Lov at gennemføre sin Krisepolitik paa eget Ansvar og med Venstre i ubetinget Opposition.“

Disse Tanker, der viste en lignende moden Dømmekraft som den, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde vist, kunde ikke sejre i dette haardt ramte Parti, for det eneste, Partiet kunde enes om i Begyndelsen over for alle Spørgsmaal af Betydning, det var at sige nej, og ved at sige nej øjnede man samtidig den Fordel at kunne raabe ud over Landet, at Venstre var det eneste virkelig antisocialistiske Parti i Danmark. Det var en Fidus, og den kunde maaske benyttes. Denne Belastningsprøve har Det konservative Parti ikke kunnet staa for, denne Udsigt til at faa hele Nejklubben Venstre over sig, forskrækkede det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i den